

Često sam susreo i čuo neke osobe, a vjerujem da ste i vi to nekada doživjeli, koje su nakon nekog hodočašća ili samo nakon nedjeljne mise osjetile u duši neopisivi mir i životno zadovoljstvo. Na hodočašćima mi ponekad i molimo za neke svoje potrebe, za svoju obitelj, za svoje bližnje. Ponekad nam se molitve usliše, ponekad ne, ali usprkos svemu osjetimo mir u duši. Ako molimo za zdravlje, možda ga ne zadobijemo, možda nam se bolest i pogorša, ali osjetimo mir u duši.

U Lurd i druga Marijina svetišta hodočaste mnogi teški bolesnici, ali većina ih ne dobije neko čudesno ozdravljenje, ali gotovo svi vraćaju se ispunjeni nekim čudnim zadovoljstvom, mirom, ponekad čak s radošću prihvaćaju svoju invalidnost ili svoju tešku bolest pa na koncu i samu smrt kao neminovnost ljudskog vremenitog života.

Odakle taj mir i spokoj u duši?! Nije li to upravo onaj mir o kojem govori Isus kada šalje svoje učenike i poučava ih kako moraju biti nositelji mira. Osim apostola šalje i 72 učenika upućujući im riječi: "U koju god kuću uđete, najprije recite: 'Mir kući ovoj!' Bude li tko ondje prijatelj mira, počinut će na njemu mir vaš." (Lk 10,5-6)

Braćo i sestre! Kakav je svijet u kojem mi danas živimo?! Svijet 21. stoljeća, suvremeni i moderni svijet kako često govorimo. Svijet znanosti i silnog napretka na mnogim područjima tehnike, medicine, o kojima su generacije prije nas mogle samo sanjati. Je li svijet napredovao u stvaranju ozračja mira?!

Ima li danas više mira nego u nekim drugim vremenima, za koja smo često znali reći da su zaostala i nepoučena?!

Vjerujem da bismo se brzo složili kako u tome baš i nismo napredovali i kako bi nam naši pretci mogli predbaciti i pitati nas: *Što vam je ljudi?! Govorite o silnom napretku, a ponašate se kao da živite u kameno doba. Napredovali ste u tome da se ne morate ubijati kamenom nego ste izmislili modernija sredstva ubijanja. Ubijate i one koji se još nisu ni rodili i čak donosite zakone po kojima to smijete činiti. Ako ubijete i odrasle već ćete se snaći u pravosuđu da to i ne bude odveć velika, a možda i nikakva kazna.*

Mogli bismo navoditi mnoge vrste nasilja, no to nije ovdje potrebno jer nas mediji o tome iscrpno obavještavaju. Pretežno više o zločinima, nego o dobrim djelima. Kako o onima u dalekom svijetu, tako i o onima u našoj sredini. No što uopće danas, u globalnom svijetu znači daleko?! Može li čovjek - muškarac izvršiti nasilje nad ženom i čak je i ubiti i onda navesti da su uzrok bili ljubavni problemi? O kakvoj je to ljubavi riječ? Nije li to ipak najobičnija sebičnost i egoizam, nije li to sasvim pogrešno shvaćanje ljubavi?! Kada govorimo o ljubavi, kao da ne razumijemo značenje te riječi.

No, mi kršćani možemo pokazati na križ i reći: "Ovo je ljubav! Ovo je ljubav koja ne govori riječima, ovo je ljubav koja ne čini nasilje, ovo je ljubav koja se žrtvuje, to je prava ljubav." Iz te ljubavi izvire mir!

Gdje je mir, a gdje je nemir? Jesu li to neke pojave u zraku poput oblaka ili se to nalazi u čovjeku? Sigurno znate odgovor. Mir i nemir nalaze se u dubini ljudske duše i ljudskog srca. Kako pronaći mir?! Mir u duši vlastitoj, mir u obitelji, mir u društvu, mir u narodu, mir u svijetu. Sveti Ivan na zemaljskom rastanku s Isusom zapisuje njegove riječi: "Mir vam ostavljam, mir vam svoj dajem. Dajem vam ga, ali ne kao što svijet daje. Neka se

ne uznemiruje vaše srce i neka se ne straši." (Iv 14,27) To je Isusov mir, kojega on daje, ali ga mi često odbacujemo i tražimo mir tamo gdje ga nema.

Kakav je mir kojega svijet daje?! Mir koji se uspostavlja oružjem, nasiljem i lažima. Može li to biti pravi mir? O tome i sveti Pavao poučava Galaćane: "Braćo: Bože sačuvaj da bih se ičim ponosio osim križem Gospodina našega Isusa Krista po kojem je meni svijet raspet i ja svijetu. Uistinu, niti je što obrezanje niti neobrezanje, nego – novo stvorenje. A na sve koji se ovoga pravila budu držali, i na sveg Izraela Božjega – mir i milosrđe!" (Gal 6,14-16)

Mir i milosrđe zajedno. Jubilejska je godina Božjeg milosrđa. I ovdje u Mariji Bistrici otvorena su sveta vrata Božjeg milosrđa. No, ta vrata Božjeg milosrđa i Božjeg opraštanja i nas pozivaju da i mi otvorimo u svojoj duši vrata praštanja i milosrđa. To znači "novo stvorenje" o kojem govori sveti Pavao. To novo stvorenje, novi čovjek gradi se na Bogočovjeku - Isusu Kristu. Gradi se na njegovoj zapovijedi ljubavi prema Bogu i čovjeku.

"Ja sam Gospodin, Bog tvoj." To je temelj na kojem se gradi novi čovjek. Ako se makne taj temelj - na čemu ćemo graditi? Znamo i sami što bi se dogodilo kad bismo gradili kuću bez temelja. Ona ne bi bila dugog vijeka - brzo bi se urušila.

Ne događa li se slično s današnjim čovjekom koji želi graditi svoj život bez Boga? Kuća može lijepo izgledati, građevina je lijepa, fasada blješti od ljepote, ali temelja nema. Njezina je sudbina urušavanje. Tijekom povijesti uvijek je bilo takvih pokušaja i uvijek je neslavno završilo. To na poseban način možemo pratiti kroz povijest izraelskog naroda koji je lutao, odvrćao se od Boga, ali se i ponovno vraćao.

Nakon jednog takvog povratka Bogu i vraćanja iz ropstva, vraćaju se u Jeruzalem, pa ih prorok Izaija ohrabruje i tješi: "Evo, mir ću na njih kao rijeku svratitii kao potok nabujali bogatstvo naroda. Dojenčad ću njegovu na rukama nositi i milovati na koljenima. Kao što mati tješi sina, tako ću i ja vas utješiti – utješit ćete se u Jeruzalemu." (Iz 66,12-13)

I mi smo danas došli našoj majci - Majci Božjoj Bistričkoj. Ona je stoljetni svjedok mnogih naraštaja koji su dolazili po utjehu i ohrabrenje. Žitelji grada Varaždina dolaze po 327. puta. No, sigurno je da su dolazili i ranije kao i mnogi drugi hodočasnici iz cijele nam domovine Hrvatske.

Ove godine na poseban način želimo zahvaliti za 25 godina slobodne nam i neovisne Domovine. Teško se rađala ta sloboda i još uvijek smo u porođajnim mukama. Danas želimo na poseban način moliti za mir i slogu u našoj Domovini, za mir u srcima pojedinaca koji se onda širi u obiteljima, u pojedinim zajednicama, ali i u cijelom narodu.

Ovdje na ovom mjestu, u crkvi na otvorenom bl. Alojzija Stepinca, posebno se prisjetimo riječi koje je ovdje 3. listopada 1998. izrekao papa sada sveti Ivan Pavao II: "Svima vama, hrvatskom narodu i Crkvi, stavljam pred vas uzor bl. Alojzija Stepinca. On neka vam bude kompas." Kompas je sprava koja nam pokazuje put. Bl. Alojzije Stepinac to sve više postaje. Bez obzira koliko se i u ovo naše vrijeme na njega nabacuju blatom, on sve više sjaji, a oni koji su to činili ili još uvijek čine sve više odlaze u ropotarnicu povijesti kao zločinci i lažljivci. Bio je veliki štovatelj i hodočasnik Majci Božjoj Bistričkoj.

Slijedimo ga i nećemo zalutati!